

Hồi 23

Hồng Tri Thù Hội

Bách Trượng Lăng là một khu đất gồm nhiều gò, chiếm một diện tích mấy trăm dặm tròn. Gò có cái cao, cái thấp, bất đồng nhau. Hình thức lại không giống nhau, có cái đầu tròn như chiếc bánh bao, có cái nhọn như mũi dùi.

Với những chiếc gò dị hình quái trạng cao thấp bất đồng đó, Bách Trượng Lăng là một địa điểm vô cùng hiểm ác. Từ xa xa nhìn nó giống như mặt biển lúc vũ bão, ngàn muôn sóng nổi trập trùng.

Một con lộ xuyên ngang qua khu lăng, con lộ không do bàn tay người tạo thành mà nó chỉ là một lối mòn do chân người xuôi ngược đây đó lưu lại, nơi rộng, nơi hẹp, chỗ cao chỗ thấp, có chỗ đứt đoạn vì cỏ mọc lan tràn, có chỗ vòng quanh theo gò hoặc hố.

Thật là một nơi hoang vắng nhuộm màu thê lương ảm đạm.

Hiện tại, Lệ Tuyết Linh và Thân Xương Ngọc đã đến Bách Trượng Lăng.

Không khí oi bức lạ lùng, chẳng có một cơn gió nhẹ thoảng qua, xoa dịu phần nào cái khó chịu của khách lữ hành. Nóng từ trên đổ xuống, nóng từ dưới bốc lên, họ như ở giữa lò hơi, ngột ngạt không thở nổi.

Lấy khăn quần cổ lau mồ hôi mặt, Lệ Tuyết Linh tặc lưỡi thốt:

- Chừng như có sự lạ quanh đây.

Thân Xương Ngọc gò ngựa chậm lại, bình tĩnh hỏi:

- Đệ có nghe gì à?

Lệ Tuyết Linh gật đầu kèm ngựa dừng lại, nghiêng tai nghe ngóng.

Đúng vậy, về phía hữu, sau cái gò có tiếng hét la, tiếng kêu gào lẫn tiếng khóc hỗn độn. Âm thanh của nữ nhân chiếm phần lớn.

Lệ Tuyết Linh nhìn qua Thân Xương Ngọc hỏi:

- Lão ca nghe chứ?

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Ta nghe từ trước khi đệ nói. Chỉ vì đệ ba hoa mãi thành ra lẫn át những tiếng đó nên đệ phát hiện muộn.

Y giục ngựa chạy đi trước. Lệ Tuyết Linh theo sau đi sâu vào Bách Trượng Lăng. Không ai đề cập đến những tiếng gào thét từ nơi chiếc gò bên hữu vọng đến. Chốc chốc, họ lấy bình nước, uống một ngụm.

Một lúc sau, chừng như Lệ Tuyết Linh phát hiện ra một điều gì, có lẽ lạ lùng hơn trước nên chàng thoáng giật mình hỏi Thân Xương Ngọc:

- Lão ca định bỏ qua luôn ư?

Thân Xương Ngọc gật đầu tỏ vẻ chán nản:

- Đành vậy rồi ! Chúng ta gặp quá nhiều phiền phức, nếu tránh được phần nào nữa thì càng hay.

Lệ Tuyết Linh do dự :

- Có tiếng nữ nhân khóc. Đệ nghĩ là có một sự bất công nào đó ...

Thân Xương Ngọc đáp gấp :

- Bỏ đi, lão đệ! Trong thiên hạ, sự bất công xảy ra khắp nơi mỗi ngày, một Lệ Tuyết Linh hay một Thân Xương Ngọc không làm sao can thiệp kịp thời và đầy đủ được. Cầm như nó xảy ra ở tận phương trời nào xa xôi, ngoài tầm tai, tầm mắt chúng ta đi. Khi nào chúng ta có phép nhiệm màu hoá thân thành ngàn vạn, hăng hay!

Lệ Tuyết Linh lau mồ hôi mặt:

- Mình đi luôn?

Thân Xương Ngọc điềm nhiên:

- Phải vậy rồi ! Chúng ta không thể là con người quá xấu, song cũng không nên quá tốt. Giữ trung dung là được rồi, bởi thái quá thì bất cập. Trừ trường hợp chính mắt trông thấy thì lại khác, chứ còn nghe thì vẫn có thể lơ đi. Mắt thấy lắm lúc còn hồ đồ, hướng hồ tai nghe thì lại còn dễ lầm lẫn hơn. Thì giờ lúc này đối với chúng ta có giá trị tuyệt đối, nên nhớ như vậy.

Lệ Tuyết Linh nhìn về hướng phát ra tiếng kêu, tiếng khóc. Những tiếng đó nhỏ lại, dần dần ... Thân Xương Ngọc tắc lưỡi:

- Đừng nhìn! Chúng ta đi thôi!

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Thì đi !

Họ lại giục ngựa cất vó. Nhưng Lệ Tuyết Linh cảm thấy lòng ray rứt vô cùng, thần trí từng giây dao động hơn ...

Chàng lấy làm lạ tự hỏi tại sao hôm nay lại mất bình tĩnh đến thế.

Chùng như từ phía sau, sau chiếc gò bên hữu đó, có một hấp lực thu hút tâm hồn chàng, bắt buộc chàng phải nghĩ đến những tiếng la, tiếng khóc đó mãi.

Chốc chốc, chàng quay đầu nhìn lại nhưng vẫn cứ cho ngựa sải đều. Chàng phải cố dần lòng, áp chế cái ý muốn trở lại .

Thấy thái độ của Lệ Tuyết Linh, Thân Xương Ngọc lắc đầu, thở dài :

- Thôi được, chúng ta trở lại vậy!

Lệ Tuyết Linh giật mình :

- Cứ bỏ qua đi, quan tâm đến làm gì!

Thân Xương Ngọc kèm ngựa dừng lại:

- Nếu bảy năm trước, đệ không thích can thiệp vào những chuyện bất bình thì làm gì ta thoát chết nơi tay bọn Trung Châu Thất Hùng, chúng ta trở lại đi!

Lệ Tuyết Linh cười nhẹ:

- Lão ca không trách đệ tìm chuyện phiền phức chứ?

Thân Xương Ngọc quả quyết:

- Không hề có việc đó đâu! Đệ muốn giúp đỡ ai, ta sẵn sàng ra sức với đệ. Hoàn toàn tán đồng.

Lệ Tuyết Linh cao giọng:

- Chúng ta trở lại vậy!

Ngựa quay đầu, cất vó nhanh hơn lúc đi. Dĩ nhiên là tiến về cái gò có tiếng la tiếng khóc ...

Trong khoảnh khắc, họ đã đến chân gò.

Bất thành linh, một tiếng vù vang lên. Từ mặt đất, một mảng lưới bay lên, căng thẳng, nếu hai con ngựa vọt tới là rơi đúng vào trong mảng lưới đó.

Dĩ nhiên, khi mỗi sa lưới, kẻ quăng lưới sẽ khép lưới lại liền, lưới quấn quanh ngựa, quanh người, dù kỹ sĩ có thần lực đến đâu cũng không kịp thời vùng vẫy bứt đứt lưới được .

Nhưng đây lại là Lệ Tuyết Linh và Thân Xương Ngọc thì mảnh lưới đó cầm như vô dụng. Cả hai khẽ thúc gót chân vào hông ngựa, ngựa cất cao bốn vó, bay ngang bên trên lưới. Khi hai ngựa đáp xuống bên kia, mảnh lưới mới nhấc khỏi mặt đất đúng theo chiều cao ước muốn của kẻ chăng lưới. Và kẻ chăng lưới, chẳng phải một người, lưới có bốn góc, ắt có bốn người cùng giật.

Đó là bốn tráng hán, nấp theo ven lộ. Họ ăn mặc cực kỳ quái dị, áo rộng màu đỏ, chân mang hài cỏ, thanh đao hình lỗ tai trâu giắt nơi hông, đầu tròn một chiếc vòng

bằng đồng che nửa vầng trán. Chiếc vòng lớn bằng, nơi bằng có khắc hình một con nhện rất lớn.

Thân Xương Ngọc nhận ra đối phương, thấp giọng gọi Lệ Tuyết Linh:

- Hồng Tri Thù Hội !

Lệ Tuyết Linh cau mày:

- Gặp bọn này thì đúng là gặp phiền phức rồi vậy!

Hồng Tri Thù Hội là một bang hội có thế lực rất lớn, phạm vi gồm ba tỉnh vùng Bắc. Hồng Tri Thù Hội là một tổ chức tà dị, thu nạp tất cả bọn hung tàn bạo ngược trong mọi giai tầng xã hội. Họ chuyên làm cái việc cúng tế, gọi thần, bắt quỷ, mê hoặc dân chúng, đòi thù lao rất nặng. Ngoài ra họ còn hành nghề không vốn.

Nguồn lợi của họ là tế phí và những tài sản cướp đoạt được trong thiên hạ nên cuộc sinh ý rất thịnh vượng, nhờ thế mà thính danh của họ lan rộng khắp sông hồ, lôi cuốn những phần tử bại hoại theo về ngày càng đông đảo.

Hiện tại thì lực lượng của họ vô cùng hùng hậu.

Thân Xương Ngọc tiếp:

- Xem ra chính bọn này chủ động sự tình, chúng đón đường như thế nếu không cướp của thì cũng là thanh toán một món nợ máu nào đó.

Lệ Tuyết Linh đảo mắt nhìn quanh, phát hiện ra nơi phía sau gò, có hai con ngựa cột một nơi, rường tráp văng ngổ ngang, hai chiếc kiệu nhỏ lật nghiêng về một phía. Trên mặt đất có bảy tám xác người, nhuộm đỏ máu. Hiển nhiên đó là những nạn nhân của bọn Hồng Tri Thù Hội.

Trong số các thi thể, có bốn ăn vận theo hàng kiệu phu còn một vận áo bố, mừng tượng là một lão bộc. Một lão nhân có mái tóc bạc như sương, vận áo dài bằng lụa, đầu bị chẻ làm hai, óc trắng lòi ra hòa với máu hồng trông hết sức ghê tởm. Một vành khăn vải sẫm bị hất tung ra xa, ngực của lão nhân có nhiều vết đao chém ngang chém dọc, da thịt bầy nhầy.

Bên cạnh xác lão nhân có chiếc xác của lão phụ. Lão phụ úp mặt xuống đất, gục ngã nơi chân lão nhân, trên lưng còn một thanh ngư nhĩ đao cắm đứng, đao lút vào người độ nửa phân.

Chỉ còn một người sống sót, là một thiếu nữ nhan sắc tuyệt vời. Song hiện tại, niềm sợ hãi làm mất cái vẻ rạng rỡ, nàng chỉ còn là một đóa hải đường tươi tắn dưới cơn mưa gió bão bùng.

Tóc xõa rối bồng, máu vấy khắp thân thể, y phục tả tơi, bao nhiêu châu ngọc đeo nơi người đều bị hai tráng hán lột sạch. Bốn tráng hán khác kiềm giữ chân tay nàng, một gã khác đang cởi quần, cởi áo, sắp sửa cưỡng hiếp nàng .

Thiếu nữ đã khóc thét từ lâu, hiện tại thì lệ thảm đã cạn dòng, tiếng khóc cũng không còn vang rõ. Nàng còn vùng vẫy làm sao được với ngần ấy hung thần ác quỷ?

Cuối cùng vì thẹn, vì tức uất, nàng hôn mê luôn trước những tràng cười hô hố của bọn tráng hán áo hồng. Trừ xác chết, trừ kẻ sống, ngoài xa xa, còn có năm nhân vật nữa, cũng cổ quái như tất cả. Họ xếp bằng tròn nhìn về phía này, người nào cũng lộ vẻ phẫn nộ.

Thân Xương Ngọc quắc mắt nhìn trừng trừng kẻ sắp làm điều ô nhục cho thiếu nữ. Người đó kinh hãi, hấp tấp kéo chiếc quần vừa được tụt xuống.

Lệ Tuyết Linh bước tới một bước, lạnh lùng thốt:

- Giữa ban ngày, trước mắt đông người, bằng hữu làm như thế được sao? Mặc áo mặc quần vào đi, rồi nghe bọn ta hỏi chuyện! Nên biết là chỉ có loài súc vật mới làm như thế, mà ta thì không thể nói chuyện với loài súc vật.

Trong bốn đại hán đứng bao quanh, một gã bước tới. Gã có gương mặt đen sì, lại mang sẹo chằng chịt, hai tay chống nạnh, đầu nghinh nghinh, cất giọng ngạo nghễ:

- Các người muốn gì? Cái gan của các người bao lớn mà dám trêu vào đại đệ tử của Địa Đàn trong Hồng Tri Thù Hội?

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Người tên gì?

Đại hán mặt đen thốt oang oang:

- Tên ta? Muốn nghe thì phải kèm cứng đôi chân, giữ vững tâm thần, nếu không thì sẽ khiếp quá mà ngã sụm đấy nhé. Nghe đây: Ta là Đôn Đại Nguyên, đại đệ tử của Địa Đàn trong Hồng Tri Thù Hội ! Rõ chưa?

Một tiếng ộc tiếp nối theo câu nói của gã, rồi thân hình gã bắn tung lên không. Tiếng ộc là do máu từ cổ vọt ra, thân hình gã bay một nơi, đầu văng một nẻo. Lệ Tuyết Linh ung dung nhấc chân lên, quét thanh Sanh Tử Kiêu vào đế giày cho sạch máu rồi tra đao vào vỏ.

Đoạn chàng lắc đầu, trầm giọng nói:

- Muốn nói khoác, muốn làm ra vẻ người hùng thì ít nhất cũng phải xem đối phương là con người như thế nào. Chứ cái thứ quỷ con ma con mà hống hách trước Diêm Vương thì có chết mười kiếp cũng chẳng ai thêm thương tiếc. Lầm đối tượng thì

đi đời là cái chắc, không biết cái đạo lý đó thì còn ngang dọc trên giang hồ làm chi cho mất mạng oan uổng.

Bọn người trong Hồng Tri Thù Hội cơ hồ chẳng ai trông thấy Lệ Tuyết Linh xuất thủ như thế nào. Cho nên họ kinh hãi, chẳng biết tại sao Đơn Đại Nguyên bay đầu vang xác, mãi đến lúc Lệ Tuyết Linh lau đao máu vào đế giày thì họ mới vỡ lẽ.

Một tiếng thét kinh khiếp vang lên, một người nhảy lùi về phía hậu rất xa, bao nhiêu người kia tài nào mà dám đứng yên tại chỗ? Lệ Tuyết Linh cởi chiếc áo ngoài, phủ lên thân thể của thiếu nữ. Lúc đó, nàng đã khôi phục lại tri giác, mê thì thôi, tỉnh lại là nàng cứ khóc, cứ gào lên:

- Phụ thân ơi Mẫu thân ơi ...

Lệ Tuyết Linh nạt:

- Cấm khóc!

Thiếu nữ hoảng sợ, nín khóc ngay. Nín kêu gào, nín khóc thành tiếng, chứ nàng còn đổ lệ như thường.

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng hỏi:

- Cô nương là ai?

Thiếu nữ rung giọng hỏi lại :

- Người ... đại hiệp... không cùng với bọn chúng?

Lệ Tuyết Linh gần như quát:

- Đừng hỏi nhảm! Hai chúng ta tự nhiên là khác biệt so với bọn chúng.

Thân Xương Ngọc ôn hòa hơn:

- Bọn tại hạ đến tiếp trợ cô nương đây. Cô nương không thấy là bọn tại hạ đã giết người để cứu cô nương khỏi bị chúng làm nhục sao?

Thiếu nữ lộ vẻ cảm kích, van cầu:

- Xin các vị cứu nạn cho. Xin hai vị đại hiệp thương xót ...

Lệ Tuyết Linh nạt ngang:

- Cô nương là ai ? Ít nhất bọn tại hạ cũng phải biết lai lịch của cô nương mới quyết định thái độ được chứ.

Thiếu nữ đáp:

- Tiểu nữ là...Hoàng Quân Nhã... gia gia tôi...cáo lão quy điền...gia gia tiểu nữ là huyện lệnh Bồ Huyện, cùng đi có lão bộc Hoàng Hỷ...trên đường về cố hương...Ngờ đâu đến đây bị chúng đón chặn, hành hung, giết kiêu phu, cướp của lại giết luôn song thân tiểu nữ...chúng lại còn toan cưỡng hiếp tiểu nữ...

Thân Xương Ngọc thở dài:

- Lại một thảm sự thế gian ...

Lệ Tuyệt Linh hừ lạnh:

- Tại sao chúng đón đường giết toàn gia của cô nương?

Một giọng nói vừa cao vừa khàn cất lên từ phía sau lưng chàng vọng tới:

- Tiểu tử muốn nghe thì ta sẽ nói cho nghe. Để biết tại sao chúng ta làm như thế.

Lệ Tuyệt Linh quay đầu lại. Người vừa lên tiếng là một nhân vật có thân vóc ốm trong số năm nhân vật ngồi xếp bằng tròn cách xa xa, chờ xem trò nhơ nhuốc. Hiện tại cả năm người đã đứng lên và cùng bước tới.

Lệ Tuyệt Linh bĩu môi:

- Hãy nói nhanh lên đi !

Người đó trước hết quan sát Lệ Tuyệt Linh và Thân Xương Ngọc từ đầu đến chân, sau đó mới buông giọng khàn khàn:

-Xem ra hai vị hần là đồng đạo, mà đều là cao thủ cả, chắc là phải có lai lịch phi thường. Vậy đối diện với hạng người hữu danh, tại hạ thấy có bốn phận phân trần cho các vị biết rõ trắng đen...

Lệ Tuyệt Linh chặn lại:

- Đừng dài dòng ! Cứ đi ngay vào đề!

Đối phương lộ sắc căm hờn:

- Cái tên cầu quan Hoàng Đạt Đức kia làm huyện lệnh tại Bồ huyện cũng hơn năm năm rồi, chống đối với Hồng Tri Thù Hội cũng hơn năm năm, không thiếu một ngày. Lão luôn áp bừa đệ tử của bốn hội trong mọi hành động tại địa phương quản lý của lão. Lão gán cho bốn hội cái tội dùng tà thuật mê hoặc nhân tâm, đoạt của, hại người, kết án các đệ tử, phá hủy thần đàn, đài tế của bốn hội. Trong năm vừa qua, lão bắt luôn vị đàn chủ chỉ đàn Bồ huyện, dùng cực hình tra khảo, bắt buộc đàn chủ phải cung khai những việc mà y chẳng hề là , sau đó lão ta xử trảm y. Thứ cầu quan hống hách, ỷ quyền cậy thế, vu hãm lương dân như vậy, thử hỏi có nên hạ sát hay không chứ?

Lệ Tuyệt Linh chưa nói gì thì Hoàng Quân Nhã đã hét lên:

- Nói nhảm! Hoàn toàn bịa đặt. Gia gia ta chỉ một lòng bảo vệ lương dân, không cho bọn các người gieo rắc sự mê tín, gây hoang mang làm cho nếp sống bình thường của họ phải điên đảo. Do đó, người luôn luôn ngăn chặn mọi hoạt động của các người, dựa vào thần quyền và ma lực mà bóc lột dân chúng đến tận xương tủy. Các người

lường gạt dân chúng đủ điều, họ bị dụ đến độ bỏ cả công việc, lo tiền lễ lo lễ vật cung hiến cho các người để ác người nấp sau tế đài thần đàn mà ung dung hưởng thụ ...

Dừng lại một chút, nàng tiếp:

- Là một huyện lệnh, gia gia ta có trách nhiệm đối với dân chúng trong địa phương, đương nhiên người phải diệt trừ cái tai họa đó, chẳng lẽ để cho các người tự tung tự tác, khinh miệt quốc pháp?

Người kia cự kỳ phần nộ hét oang oang:

- Hay cho tiện tỳ to gan dám đặt điều xuyên tạc hoạt động của bốn hội. Người nói thế mà có chứng cứ gì không?

Hoàng Quân Nhã ngẩng cao đầu:

- Chính gia gia ta thuật lại như vậy!

Người kia xì một tiếng:

- Cha nói với con thì muốn nói gì mà chẳng được. Nhưng có ai tin nổi lời đó chứ. Chẳng lẽ cha làm kẻ cướp lại tự nhận với con là mình làm kẻ cướp sao? Hoàng lão tặc đại gì mà phô trương cái xấu xa của ta ra? Tự nhiên là lão phải nói tốt cho lão chứ!

Hoàng Quân Nhã cãi:

- Gia gia ta chẳng hề nói một lời dối trá với bất cứ ai. Gia gia ta luôn luôn hành sự quang minh, chính người nói mối họa do các người gây ra là sự lo âu của người. Huống chi, còn bá tánh trong Bồ huyện bị điêu đứng vì các người. Họ vô cùng oán hận các người. Giả như hai vị đại hiệp này không tin ta, họ có thể hỏi dân chúng trong vùng thì họ sẽ biết sự thật.

Lệ Tuyết Linh và Thân Xương Ngọc là những tay lịch lãm trên giang hồ, lắng nghe song phương đối đáp, nhìn thần sắc của song phương, họ đã biết ngay ai phải ai quấy rồi.

Cả hai cùng đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt của họ cùng biểu lộ cảm nghĩ là Hoàng Quân Nhã không nói ngoa và đúng là bọn Hồng Tri Thù Hội có làm điều đứng dân chúng tại Bồ huyện cho nên vị huyện lệnh phải dùng mọi biện pháp diệt trừ tai họa để cứu dân lành.

Người kia sôi giận, sát khí bốc bùng bùng lên đôi mắt, quát vang:

- Tiện tỳ già mồm mép thật, ta giết ngươi ngay!

Hắn chưa làm một động tác gì thì Lệ Tuyết Linh đã rút thanh Sanh Tử Kiều đưa ngang ra chặn trước mặt hắn.

Hắn kinh hãi nhảy ra xa, hấp tấp hỏi:

- Người muốn gì?

Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:

- Bọn ta đã can thiệp vào vụ này rồi thì phải hỏi cho ra lẽ trắng đen. Người chưa nói gì mà lại toan giết người diệt khẩu thì khi nào ta chấp nhận cái thái độ mục hạ vô nhân của người được?

Người đó cố tranh biện:

- Cái lý về phần tại hạ, sự việc cũng do tại hạ làm, kẻ kia trước đây gieo ác thì bây giờ gặt họa. Đương nhiên là vậy rồi, hai vị còn muốn hiểu gì hơn?

Hoàng Quân Nhã rên rỉ:

- Hấn chối tội đó các vị ơi!

Người đó thét:

- Câm cái mồm chó của người lại, tiện tỳ! Nói năng ngông cuồng là chết gấp đấy nhé!

Lệ Tuyệt Linh nhếch môi song không cười thành tiếng:

- Bằng hữu ơi! Đẹp cái oai khôi hài đó lại đi. Trước mắt bọn ta mà người quát nạt một thiếu nữ thì hèn quá, người không sợ bọn ta phát cáu à?

Người đó trầm giọng:

- Các vị không tin tại hạ à?

Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:

- Khó tin lắm!

Người đó nổi giận, chỉ tay về phía Hoàng Quân Nhã:

- Thế các vị tin lời con bé đó ư?

Lệ Tuyệt Linh từ từ thốt:

- Bọn ta tin nàng ! Đừng gọi nàng là con bé với cái giọng mỉa mai, nàng là con nhà gia giáo, thanh bạch còn các người chỉ là một bọn cướp rừng cướp núi, ỷ mạnh hiếp yếu cậy đông lấn ít, bọn người chỉ là những tên thổ phỉ, tự thẹn không lo lại hống hách với kẻ khác, thật là vô sĩ.

Người đó vụt cười hắc hắc:

- Nếu ta đoán không lầm thì hai người cũng là những nhân vật trong hắc đạo. Chúng ta cùng đi trên một con đường, cơm chúng ta ăn, y phục chúng ta mặc, tiền bạc chúng ta tiêu xài, đều xuất xứ từ một nguồn gốc. Bằng vào những lẽ tương đồng đó, chúng ta dù muốn dù không cũng là người đồng đạo với nhau. Đã là đồng đạo thì tương thân tương trợ nhau mới là hợp lý chứ, chứ sao lại đi làm khó dễ với nhau để chuốc lấy lụy phiền? Cần phải làm vậy mới tỏ rõ được khí phách anh hùng à?

Thân Xương Ngọc lạnh lòng bảo:

- Trong hắc đạo, vẫn có quy củ, con người vẫn có thấp có cao như ở bất cứ ngành sanh hoạt nào giữa sông hồ. Nếu luận về tính cách, hành vi thì các người chưa đáng làm cái việc xách giày cho bọn ta đâu. Hai tiếng đồng đạo đó, hãy giữ lại mà dùng với bọn cướp rừng cướp núi, chuyên lấy đông lấn ít, cậy mạnh hiếp yếu. Dưới con mắt của bọn ta, Hồng Tri Thù Hội chỉ là một nhóm ô hợp, quy tụ những cặn bã trong giang hồ, những tên vô lại, chẳng đáng liệt vào hàng ngũ khách giang hồ. Ta khuyên các người nên tìm một nơi hoang vắng nào đó mà ẩn mình, đừng bao giờ chường mặt với người đời nữa.

Lê Tuyệt Linh mỉm cười tiếp nối:

- Cái gã đó mù rồi ! Thấy núi cao mà cứ cho là một mô đất rồi cứ vươn tay với lên. Đồng đạo gì cái thứ sống bần trên xương máu dân chúng, cái thứ buôn thần bán thánh, nấp sau lưng quỷ bé, ma con để lừa bịp người dân lương thiện.

Người đó trừng mắt quát to:

- Hay cho cái bọn ngu xuẩn các người không thấy trời cao đất dày là gì. Các người muốn chết hay sao mà lại dám can thiệp vào việc của bọn ta?

Lê Tuyệt Linh gật đầu :

- Ta muốn chết thật song chỉ muốn chết già. Cho nên làm phiền các người chết thay ta lần này vậy.

Người kia lùi lại một bước hét:

- Được rồi ! Các người muốn chết thì bọn ta sẵn sàng hóa kiếp cho các người.

Lê Tuyệt Linh lắc đầu:

- Ta hết sức kỳ quái, chẳng hiểu tại sao các người dần dà mãi cho đến bây giờ mới nói tới cái việc đánh nhau.

Thân Xương Ngọc cười mỉa :

- Có chi đâu ! Chỉ vì chúng quen hòa như chó đàn, chó lũ, chỉ giỏi sủa mà nhất cần. Rồi đệ xem, chúng không dọa nạt được bọn ta thì sẽ ôm đầu mà chạy như chuột. Cái thứ đó là cái thứ sợ chết nhất trên đời !

Trong năm người đó, một người có vóc dáng mập mạp, to lớn bước tới. Trước hết, hắn đưa lưỡi liếm quanh vành môi, kế đó đảo mắt một vòng, sau cùng cất giọng như thanh la bể:

- Chúng ta đàm đạo không ăn ý lắm đó. Như vậy chỉ còn có mỗi một việc là động thủ thôi. Bất quá, cây có bóng, người có tên, trước khi dùng đến võ côn , các người hãy nói tên họ ra đi.

Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:

- Các người hãy cung khai lý lịch cho ta nghe trước!

-----o o O o o-----